

РЕШЕНИЕ

№ 78

гр. Плевен, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЕМИЛ СТ. БАНКОВ

Членове: БОРИСЛАВА ИЛ. ЯКИМОВА
ВЛАДИСЛАВА АЛ.
ЦАРИГРАДСКА

при участието на секретаря ЙОВКА СТ. КЕРЕНСКА

в присъствието на прокурора Х. П. С.

като разгледа докладваното от БОРИСЛАВА ИЛ. ЯКИМОВА Въззивно наказателно дело от общ характер № 20244400600114 по описа за 2024 година

С присъда № 140 от 02.11.2023г. по НОХД № 1347/2023 г. Райнонен съд гр.Плевен признал подсъдимия В. Ц. Ц. – роден на ***** г. в гр.*****, българин, български гражданин, неженен – вдовец, със средно образование, не работи, неосъждан/реабилитиран/, ЕГН: ***** за невиновен в това, че на 13.09.2022 г. в гр. Плевен, противозаконно повредил чужда движима вещ – блокиращо устройство тип скоба за МПС, собственост на ОП „Център за градска мобилност“ – гр. Плевен на стойност 254 лв., поради което и на основание чл. 304 от НПК, го оправдал по обвинението за извършено престъпление по чл. 216, ал. 1 от НК

На основание чл. 190, ал. 1 от НПК постановил, че направените по делото разносики остават за сметка на държавата.

Постановената присъда е протестирана от прокурора с оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения на чл.13 ал.1 и чл.14 ал.1 от НПК при оценка на доказателствата, довели до грешни фактически изводи, а от там и до неправилно приложение на материалния закон. Сочи се ,че

оценката на доказателствата е в разрез с действителния им смисъл, немотивирано е даден приоритет на едни доказателства пред други и не е отговорено убедително защо при противоречиви доказателства едни са кредитирани с доверие, а други отхвърлени. Искане за отмяна на присъдата и постановяване на нова или връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд.

В съдебно заседание представителят на прокуратурата изрази становище за основателност на въззивния протест, като счита, че мотивите не кореспондират с доказателствата по делото. Пледира за отмяна на присъдата и постановяване на нова.

Ответникът по протеста намира, че присъдата следва да бъде потвърдена.

Протестът е допустим, като подаден в петнадесет дневния преклузивен срок по чл.319 ал.1 от НПК, от прокурор, който има право да оспорват постановената присъда, съгласно чл.318 ал.2 от НПК.

Плевенския окръжен съд, след като се запозна с всички материали по настоящото наказателно производство, обсъди доказателствата, събрани на досъдебното производство и в съдебно заседание пред първата инстанция и провери атакуваната присъда по оплакванията на протеста и служебно изцяло, съгласно чл.314 ал.1 от НПК, направи извода, че протеста е основателен.

При извършената цялостна проверка на правилността на присъдата въззивната инстанция констатира съществено нарушение на процесуалните правила допуснато от предходния съд.

Разпоредбата на чл.34 от НПК поставя изисквания към съдържанието на съдебните актове, част от които са мотивите. Чл.305, ал.3, НПК задължава съда да посочи в мотивите установените обстоятелства, като създава за съда задължение при противоречия на доказателствените материали да изложи съображения защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят.

В конкретният случай липсва описание на това каква фактическа обстановка съдът е приел за установена, въз основа на кои доказателства. Настоящите мотиви на първоинстанционния съд представляват отрицателна рецензия на работата на прокурора, свързана с изготвения обвинителен акт и

твърденията му в съдебните прения. Съдът декларативно е посочил, че не са се събрали доказателства, които по безспорен и категоричен начин да потвърждават извършване на престъпление по чл.116 ал.1 от НК от подсъдимия. Според първоинстанционните мотиви било “странно защо представителя на РП-Плевен поддържа обвинението и го счита за безспорно доказано по несъмнен начин.” Такива съждения, въззивната инстанция намира, че нямат място в мотиви към присъда. По-нататък в съдебния акт са преразказани показанията на свидетелите В., Т., М. и И., посочено е, че от разпита на Т. не се изяснявала обективната истина, а от показанията на М. и В. ставало ясно, че разследващите не били изискали процесната скоба, която се съхранявала в центъра за градска мобилност. Вместо да изпълни задължението си по чл. 107 ал.2 пр.2 от НПК да събере относимите доказателства, съдът само констатирал и посочил в мотивите си, че *„с нищо органите на разследването не са били възпрепятствани да изискат процесната скоба, още повече, че по делото се установи, че всяка скоба има идентификационен номер, в следствие на който може да бъде установена, коя е и какво е нейното състояние. Можело е да бъде представено на вещото лице и е можело да бъде представена по делото като веществено доказателство, което в съдебна зала да бъде предявено на защитата и на подсъдимия. Това обстоятелство обаче не е направено по вина изцяло на разследващия орган. Неизяснено остава и обстоятелството, на практика – подредена ли е или не тази скоба!“*

Съдът е бил длъжен сам и непосредствено да събере нужните доказателства за това дали скабата е била повредена. След като е установил, че тя има идентификационен номер и се съхранява в ЦГМ гр.Плевен е следвало да я изиска по делото и да назначи нужната експертиза.

В процесния случай са събрани разнопосочни доказателства, които съдът вместо да анализира, е изложил констатацията, че фактическата обстановка, посочена от прокурора в ОА не се потвърждава от доказателствата.

Това не само не дава възможност да се оцени правилността на фактическите изводи на първоинстанционния съд, но и поставя въпроси, чиито отговор не може да се извлече от мотивите. Неубедителни са съжденията за това, че

показанията на свидетелите, че скобата е била повредена /деформирана и с изкривено рамо/ са недостоверни, защото скобата била махната чрез спадане на гумата, а не с крик, лост или др.технически средства. Напротив, според показанията на свидетеля Н. М. подсъдимият натиснал скобата и я огънал, като при свалянето на скобата по този начин се деформирал металния шиш и той не можел да се движи, съответно да заключва нормално. Свидетелят П. И. също твърди, че свалени по този начин скобите ставали негодни за употреба и дори да нямат видими повреди повече не могат да заключват. Съдът се е въздържал да обсъди тези показания, а безкритично е приел обясненията на подсъдимия, че скобата била в изправност. Обясненията на подсъдимия от една страна са доказателствено средство, но от друга са средство за защита, затова задължение на съда е да ги провери, съпоставяйки ги с останалите доказателства, което в случая не е сторено.

На следващо място изводите, че блокиращото устройство/скоба не може да е повредено на 13.09.2023г., защото е закупено с фактура на 16.09.2023г. са неправилни. Първо фактура от 16.09.2023г. по делото няма. Има фактура от 16.09.2022г., която е за възстановяване на унищожена скоба /блокиращо устройство за МПС и се отнася за различен случай на унищожаване и очевидно за различна скоба, т.к. във фактурата ЦГМ гр.Плевен е „продавач“, а скобата е закупена от С. А. М.. Този счетоводен документ е цитиран в заключението на оценителната експертиза от вещото лице, но с изрична забележка, че за определяне пазарната стойност на инкриминираната вещ е ползван метод на заместителната стойност, като е описано какво представлява този метод.

Всички изложени дотук процесуални нарушения са съществени по смисъла на възприетото в правната теория и съдебна практика и са основание за отмяна на присъдата. Неправилният доказателствен анализ и превратното тълкуване доказателствата са довели до грешни фактически изводи.

По същество, макар и формално да е налице съдебен акт по смисъла на чл. 34 НПК, то той не съдържа мотиви, които да дадат отговор на въпросите, поставени от страните, и представляващи предмет на въззивното производство - има ли извършено престъпление, каква е неговата правна квалификация и не е даден нито един отговор на възраженията на защитата. Така изготвеният акт не дава възможност да се проследи вътрешното

убеждение на съда и дали то е формулирано при спазване на принципа на чл. 14 НПК. Районният съд не е изпълнил това свое процесуално задължение обективно, всестранно и пълно да изследва всички обстоятелства по делото. По естеството си вътрешното убеждение на съда е не само негова субективна увереност по отношение на определени факти и обстоятелства по делото, а такава убеденост, която да почива на доказателствата по делото, които следва да се проверят и при необходимост да се съберат нови, така че да не възниква никакво съмнение относно приетите от съда факти при постановяване на присъдата. В този смисъл основните въпроси, на които следва да отговори съда съобразно императивната разпоредба на чл. 310 ал. I от НПК са тези относно : има ли извършено деяние, извършено ли е то от лицето, срещу което е повдигнато обвинение и извършено ли е виновно, съставлява ли деянието престъпление и правната му квалификация. За да отговори на тези въпроси, съдът следва да посочи в мотивите какви обстоятелства се считат за установени, въз основа на какъв доказателствен материал и какви са правните съображения за взетото решение. Съгласно чл. 14, ал. 1, чл. 107, ал. 5 и чл. 305, ал. 3 НПК, съдът е задължен да направи внимателна проверка на всички събрани доказателства, след което да вземе решението си по вътрешно убеждение, основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона.

Съдът не е изпълнил основните си процесуални задължения.

По тези съображения контролиращият съд намира, че не може да отмени присъдата и да постанови нова, защото е невъзможно да се прецени правилността на фактическите изводи на предходната инстанция, при условие, че е налице изначална опороченост в действията и по събиране, коментар, съпоставяне и оценка на доказателствения материал.

Присъдата на РС следва да бъде отменена, а делото да се върне на същия съд за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Воден от горното и на основание чл. 335, ал. 2 от НПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 140/02.11.2023 г., постановена по НОХД № 1347/23 г. по описа на РС-Плевен.

ВРЪЩА делото на РС-Плевен за ново разглеждане от друг състав на съда.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____